

Vlaštofka

ALENKA V ŘÍŠI DIVŮ

Povídka Anička Pohlavé
ČTĚTE NA STRANĚ 3

POMPEII

Pročvičte si angličtinu!
ČTĚTE NA STRANĚ 4

Zatímco studenti prvních ročníků (Z+U+V) přináší předvánoční radost prvňáčkům z teplické ZŠ Plynárenská, kolem kterých se po zveřejnění jejich třídní fotografie zvedla na sociálních sítích brutální vlna xenofobie a agrese vybízející k rasistickým útokům, já doma popíjím zázvorový čaj s medem a potím se ve snaze snížit vysokou teplotu, kterou ukazuje můj teploměr. A je mi líto, že u toho nemohu být. A tak

přemýšlím nad tím, jak velkou sílu dokážu mít komentáře, které lidé vkládají pod různé příspěvky a události, a co se skrývá za jejich motivací. Je jejich skutečným záměrem podnít v druhých nenávist nebo jen potřebují ventilovat nespokojenost s vlastním životem? Nedávno na naší škole proběhly studentské prezidentské volby, o kterých informovala MF Dnes. Ze čtenářských komentářů mi běhal mráz po zádech. Jenže

spíš než znechucení a vztek, které by byly přirozené na místě, cítím lítost. Naházet je všechny do jednoho pytle a označit společnou nálepkou by bylo příliš jednoduché. Zkouším si představit jednotlivé tváře a životy těchto rozdílných přispěvatelů a říkám si, co se musí v jejich životech odehrávat, že v sobě mají tolik hněvu. A tak jedním z mých novoročních předsevzetí je nesklozňout na opačnou stranu bitevního

pole, ale přát jim, aby ten další rok přinesl do jejich životů něco pozitivního, co je bude těšit a přinášet jim radost a vnitřní klid, co nahradí jejich závist a strach, které prožívají. Předsevzetí, že se pokusím jimi neopovrhovat, ale s teplovostí jim naslouchat a ukazovat jiné možné vidění světa, nikdy nevím, kdo se za jejich virtuální anononymitou skrývá, a možná, že zrovna vládná slova jsou tím, co jim v životech schází. M.F.

Novoroční předsevzetí

ilustrace: www.omalovankyprodeti.cz

Asi každý z nás prožívá období Vánoc trochu jinak. K tomu se váže i otázka, jaká novoroční předsevzetí si stanovujeme a proč máme tendenci je nedodržovat.

Z definice jsou tato předsevzetí soubory přání a úkolů, které si před začátkem Nového roku před sebe postavíme a pracujeme na jejich splnění. Během života je přirozené, že máme své představy a chceme je uskutečnit. Patří to k běžnému sebepoznání a posouvání jednotlivých hranic v životě.

Mezi nejčastější novoroční předsevzetí můžeme zařadit například zhubnout pár kilo, zlepšit si známky ve škole, najít si novou práci nebo být prostě milejší na své okolí než minulý rok.

Pokud nemáte žádný nápad

na novoroční předsevzetí, třeba se můžete inspirovat těmito pár příklady:

„Nebudu sledovat seriály celou noc a stahovat si další epizody.“;

„Nebudu si ráno při vstávání posouvat budíka pětkrát, ale jen třikrát.“;

„Při příchodu na veřejné WC pokaždé zkontroluji, zda je tam dostatek toaletního papíru.“;

„O víkendu se začnu převlékat z pyžama dřív, než bude oběd.“

Nebo můžete skončit u jednoduchého:

„Od teď si dávám předsevzetí, že už si nebudu dávat nikdy žádná novoroční předsevzetí.“

Novoroční předsevzetí se mohou každým rokem měnit. Vaše přání

a cíle jsou každým rokem jiné z jednoho prostého důvodu. Jste o rok starší a máte jiný žebříček hodnot, který sestavujete na základě vašich úspěchů, přání a cílů. Novoroční předsevzetí s tím tedy velmi souvisí.

A jaké jsou vlastně šance na splnění předsevzetí? To záleží na každém z nás. Jednotlivá předsevzetí vyžadují různá opatření a také mají jinou časovou linii. Některá potřebují více času, aby se mohla naplnit a stát se skutečnými. Jiná vyžadují více usilovné práce a péle, která je následně oceněna vědomím, že dokážeme všechno, a radostí z dosaženého cíle. Je běžné, že předsevzetí se nevyplní. Ale to by nás nemělo demotivovat. Naopak, musíme nadále pokračovat a snažit se dosáhnout svých cílů, které nás posouvají dál a motivují k dalším úspěchům.

Zatímco stanovení předsevzetí patří k přirozenému životnímu cyklu, kde máme určené, která jsou splnitelná a která naprostý nesmysl? Tahle hranice neexistuje. Každé předsevzetí, které si stanovíte, je naplnitelné. Pokud budete usilovně pracovat na jeho dosažení, nic není nemožné. Stačí vytrvat a přinese to své ovoce.

Především k úspěšnému naplnění novoročních předsevzetí patří nepochybně i určitá míra sebekritiky a vědomí o svých schopnostech. Pokud si stanovíte předsevzetí, měli byste vědět, na jaké úrovni jsou vaše schopnosti a jak moc na nich budete muset

zapracovat. Jak praví české přísloví, vytrvalost růže přináší. Vytrvejte a dosáhnete všeho, po čem toužíte!

V neposlední řadě je velmi důležité, aby každé naplněné předsevzetí, o které jste tak dlouho usilovali, bylo řádně odměněno! Pokud máte rádi nové knihy, slibte si, že za splněný cíl si koupíte zcela nový bestseller od Johna Greena. Nebo si udělate radost dobrým obědem s přáteli v některé z luxusních restaurací ve vašem okolí. Možnosti je spousta. Důležité je, abyste z odměny měli radost a připomínala vám, jak jste tvrdě dřeli a že to úsilí stálo za to!

Vánoce jsou svátky, které byste měli prožít v rodinném kruhu a ničím se nestresovat. Jestli se vám některé novoroční předsevzetí nevyplnilo, nevěste hlavu. Přeci jedny dveře se zavřou a druhé otevřou. O tom je život. Hleďte na všem špatném to pozitivní a uvidíte, že všechno bude prosvícené sluncem a krásné, jako novoroční ohňostroje nad stověžatou Prahou.

Závěrem bychom vám chtěli, jménem celé redakce školního časopisu Vlaštofka, popřát poklidné prožití vánočních svátků, mnoho úspěchu v novém školním roce a samozřejmě, nějaké to splněné novoroční předsevzetí.

autor článku:
TEREZA JAROŠOVÁ
třída 3.K

Čas na šupině kapra, aneb pohádka o vánočním kaprovi Ferdovi

www.trebonsko.cz

Jmenuji se kapr Ferda, pocházím z treboňských rybníků a budu Vám vyprávět o mém životě a životě svých kamarádů, no a začneme od začátku. Většina kaprů se vytírá v období pozdního jara a časného léta, moji rodiče nebyli výjimkou. Maminka nakladla jikry na mělčinu s řídkým porostem, aby k nám pronikal dostatek slunečních paprsků. Jako jikra jsem se zachytil na list vodní rostliny. Z jikry jsem se vykulil po 5ti dnech a ještě chvíli jsem zůstal přichycen ke stonku rostliny. A pak jsem rostl jako z vody, samozřejmě na závislosti na množství potravy. Konečně jsem povyrostl ze 7 mm plůdku neschopného přijímat potravu, pak jsem měl asi 8 mm a potravu jsem už dokázal přijímat. Ve stáří 12 dnů jsem měl asi 12 mm a ve stáří 30 dnů 29 mm a stejný tvar jako dospělý jedinec. to se mi začaly zakládat šupiny. Z malého a mělkého

třetího rybníku mě potom lidé přesunuli do plůdkového rybníku.

V plůdkovém rybníku se mi moc líbilo, byl sice zabezpečen proti proniku dravých ryb, ale přesto stala se mi v něm nepříjemná příhoda. Jednoho dne jsem se probudil a nad mým oblíbeným koutem rybníku čněla podivná větev, která tam dříve nebyla. Na svůj objev jsem upozornil kamaráda Karlíka a ten nelenil a vyplul k hladině, aby si novou větev pořádně prohlédl. „Větev“ bleskurychle zareagovala a chytla Karlíka do zobáku. Dovtípl jsem se, že to byla volavka, před kterou nás často varovali rodiče. V tomto rybníku jsem se musel začít živit sám, i když nás lidé občas trochu přikrmili. Po třech letech začalo další stěhování - do většího a hlavního rybníku.

Ve stáří tři let, kdy už jsem byl

plně vyvinut v dospělého kapra - mám na rozdíl od plůdku šupiny, všechny ploutve (hřbetní, ocasní, prsní, břišní, řitní) a pohlavně jsem dospěl - mne lidé nasadili do hlavního rybníku, kde jsem ve čtyřech letech dorostl do velikosti tržní ryby. V tomhle rybníku mne lehce přikrmovali, ale hlavně jsem se musel živit sám, abych měl kvalitní maso. Asi si říkáte co takový kapřík jí, tak já vám to prozradím. Potravu získávám z povrchu hladiny, jsem všežravec a jím drobné bezobratlé živočichy (zooplankton), larvy komárů, někdy i vodní rostliny a další takové mňamky. Svoji potravu nasávám pomocí vysouvatelné tlamky a zkoumám ji pomocí chuťových pohárků, umístěných v tlamce a na krátkých vouscích. Na podzim mě zas vylovili a přestěhovali do komorového rybníku, kde jsem přezimoval. Na jaře mě znovu vylovili a přesunuli do manipulační sádky, kterou proudí čistá voda, která nás zbavila bahna, abychom byli čistší a měli chutnější maso, sice má být tento rybník čistý, ale někteří lidé to asi nechápou, a tak do našich rybníků hází odpad a s tím právě souvisí tento příběh. Ten den bylo nádherné léto, slunce svítilo a bylo opravdu teplo. Kolem našeho rybníku, ve kterém jsme si hráli s kamarády, prošel malý chlapec. Hodil přesně na mne obal od zmrzliny, do kterého

jsme se pěkně zamotal a až po dlouhé době se mým rodičům podařilo mě z něj vyprostit. Pak následoval další výlov.

Nakonec jsem se ocitl ve vaně u nějakých lidí, kteří si ze mne naštěstí udělali štedrovecerní večeři. Říkám naštěstí, protože někteří lidé v dobrém úmyslu nás kapry pouštějí na svobodu, ale tím nám spíš uškodí. Kapr není připraven na přezimování a pokud žil nějakou dobu ve vaně (u lidí) je to pro něj velký teplotní šok. A zapomněl jsem popsat ještě jednu věc - náš způsob života - tak hurá na to. My kapři jsme živočichové žijící v hejnech a máme proměnlivou tělesnou teplotu - přizpůsobujeme ji okolí. Změna teploty vody má vliv i na náš metabolismus. Když se na jaře začne voda oteplovat jsme aktivnější při hledání potravy a tím si zvýšíme její příjem. V zimě potravu přijímáme omezeně a máme nižší pohybovou aktivitu. V době tréní nepřijímáme potravu vůbec. V létě se vyhříváme pod hladinou. Na přelomu léta a podzimu máme větší zájem o potravu, abychom si vytvořili tukové rezervy, ze kterých čerpáme energii v zimních obdobích.

autor článku:
ALENA TYLŠOVÁ

Naše Vánoce

Co jsou Vaše Vánoce? Zní to jako docela obyčejná otázka, ale když se nad tím trochu zamyslíte, možná překvapíte sami sebe. A možná vám dokonce nějaká vzpomínka nebo představa vyloudí i úsměv na tváři.

Protože během roku všechny tyto vánoční vzpomínky opomíjíme, a pak, když se touhle dobou vrací, nedá se tomu úsměvu odolat.

Třeba moje Vánoce, to nejsou jen koledy, dárky a stromeček, jak nám "kážou" asociace k tomuto slovu. Ne, je to snaha skloubit všechno, co běžně dělám (během Vánoc zjišťuju, že je toho výrazně víc, než registruji po zbytek roku) s tím, co *nutně potřebuju udělat*

k tomu, abych si svátky a prázdniny užila. *Za první* - napéct všechny druhy cukroví, které dělám tradičně, a zároveň zkusit aspoň dva nové experimenty. Celkem to dělá dobrých deset druhů. Proto se u nás doma začíná péct už tak v půlce listopadu. Vždycky si naplánuju, že to zvládnou s dostatečným předstihem i dokončit, ale pak to nakonec stejně dopadne tak, že poslední kousky dokončuji pár dní před *Ježíškem*. *Za druhé* - Vánoce bez trdelníku, no to by prostě nešlo. Aspoň jednou na něj musím zajít, stejně tak jako navštívit předlidené trhy na *Staromáku*. Ačkoli moc dobře vím, co mě tam čeká, vím taky to, že to musím překonat, protože i tohle k *mým Vánocům*

neodmyslitelně patří. *Za třetí* - pořádný nákupní maraton. Nedělám si iluze o tom, že je možné obstarat dárky v klidu a pohodě, takže se raději těším rovnou na *mé určené já*, nabíhající do jednoho obchodu za druhým a obtěžkané taškami (samozřejmě organickými - šetrím přeci planetu). Odměnou je báječný pocit po příchodu domů. Kromě toho, že mám radost z toho, že mám co dát pod stromeček, je fajn taky to, že všechny ty tašky konečně odhodím, vybalím a pořádně si prohlédnu, co že jsem to vlastně koupila. *Za čtvrté* - vánoční filmy! Minimálně jednou musím vidět následující: *Láska nebeská*, *Grinch*, *Anděl páně*, *Shrek*, *S čerty nejsou žerty* a *Pelíšky*. Štedrý večer

bez *anarchistického bohéma*, *rudého bolševického noku* legendárního Jiřího Kodeta by byl jako bez kapra... No a *za páté* - půlnoční vánočka. Vždycky ji pečeme triadvacátého večer, aby byla ráno čerstvá, ale kdybyste cítili tu vůni, pochopili byste, že se zkrátka nedá nezakrojit. Všichni víme, že teplá chutná *nejlíp*. Tak za mě je to asi všechno. Svě patěro vánočních přiznání a cyklicky se opakujících vzpomínek mám za sebou - teď je řada na vás... Přemýšlejte, vzpomínejte a užívejte. Já jdu balit dárky. Je 22:30. Klasika.

autor článku:
JOHANA VENDLOVÁ
třída 3.M

Podzimní čtení v Louvru 2. část

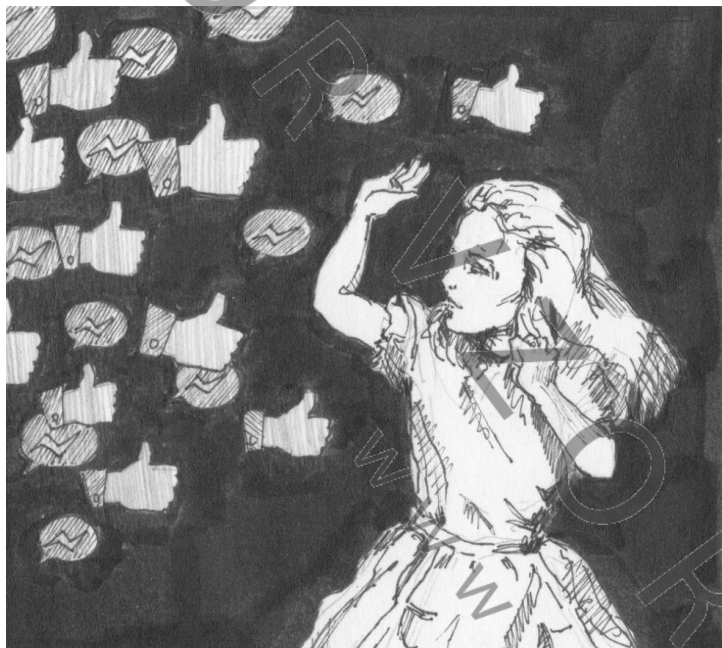
V minulém čísle jsme uvedli krátkou reportáž o každoroční literární soutěži vybraných pražských gymnázií Podzimní

čtení v Louvru. Slíbili jsme, že v dalších číslech postupně otiskneme povídky studentek, které zastupovaly naši školu.

Dnes vám přinášíme povídku Alenka v říši divů autorky Aničky Pohlové. Může nám být inspirací k zamyšlení, jakou roli

v našich životech hrají sociální sítě a jak náš život ovlivňují.

Martina Feuersteinová

ilustrace: Magdaléna Rajchlová

ilustrace: Magdaléna Rajchlová

Alenka v říši divů

Novodobá Říše divů, několik kliknutí a my i tvoji duši degradujeme na pouhý uživatelský jméno. Na co číst licenční podmínky? Copak ti nestačí vědět, že u nás je i vůl děsně cool a každou sobotu se tady vysílá seriál s názvem „Chyby páteční noci“, ve kterém si, ty naše malá Alenko, můžeš taky klidně poplakat, nebo, jestli se radší jenom díváš, můžeš přispět nějakým inteligentním komentářem o tom, že pravá láska je stejně jenom přežitek a že ty výčitky a kocovina brzo přejdou?

Heslo o pár znacích (hlavně nezapomeň na velký písmena a číslice, aby se do tohohle trezoru plného myšlenek, zpráv a fotek nikdo nedostal, protože na to se záruka nevztahuje), jak se chceš jmenovat? Je to trochu jako znovuzrození. A kolik ti je let? Protože dvanáctiletým holčičkám přece nebudeme ukazovat nahotinky, reklamy na stahovací prádlo nebo seznamku pro zoufalý třicátníky, i my máme přece nějaký morální zásady. Začneš od nuly – nula skandálů, pomluv, ale i nula kamarádů. Začneš od nuly a budeš

na začátku taky trochu nula. Ale hele, to neva, každej musel někde začít. A nebřeč, ty huso hloupá, když na další fotce ukážeš trochu víc kůže, třeba taky přesáhneš hranici 100 to se mi líbí. Trávíš s náma spoustu času. Jednou, když jsi naposledy aktivní před dvěma hodinami, začínáme mít trochu strach. Připojíš se až další den ráno, přední kamera ukazuje prázdný oči, je sobota, čas na náš oblíbený seriál a ty si zahraješ hlavní roli.

Jsi pobouřená veřejným sdílením intimity. Na sociální sítě píšeš o úpadku morálky. O svém zlomeném srdci a rtech rozlíbených do krve. Seš chyba v systému, profil bez ikonky, emailová schránka bez zpráv. Už dlouho ti nebylo takhle na nic. Seš zase Alenka, co celý týhle Říši divů nedokáže porozumět. Nechápeš, proč si lidi dávají práci s publikováním fotek, na kterých zvracíš. Pláčeš. Líbáš. A to sis připadala tak moc naživu. Vypij mě, bylo napsané na láhvi místo odrůdy a ročníku. A teď se najednou všechny tyhle věci, který měly zůstat ukryté tmou páteční noci, dostávají do rukou nám.

Z komára velblouda, ale lhát bychom si nikdy nedovolili. A navíc, když je to na internetu, musí to být pravda. To tě doma neučili? Píšeš parte své důstojnosti. „Jste digitální dementi, tak nad sebou sakra zamyslete!“

Proč se tvoje ruka, co svírá myš, chvěje? Proč kroužíš kurzorem kolem tlačítka „smazat účet“? Bez nás nejsi nic, nikdy nebudeš. Kdo by ti jinak řekl, že ti to dneska sluší, kdo by ti přes sklo obrazovky utřel slzy a vůbec, kdo by si bez nás přečetl všechny tvoje myšlenky? Ale víš ty co? My tě nepotřebujeme, ta závislost je čistě jednostranná. My si můžeme najít novou Alenku, těch jsou tisíce. Miliony. Plný metra a ulice.

Takže to doopravdy myslíš vážně? Řekli bychom ti, že nám budeš chybět, ale až čas ukáže, že my budeme chybět tobě! Zůstaneme jenom jako zanedbatelná záložka v historii tvého počítače. Řekni, není to smutnej konec Říše divů? Tluče se v tobě pud sebezáchovy a touha být uznávaná, touha být vidět, touha nebyť jenom další ze série blondatejch holčiček

s nenaplnitelnými ideálama a trochu přehnaným životním stylem, se kterým se pravděpodobně nedožiješ ani středy.

Moc dobře víme, pro co se rozhodneš, i když doufáme v tu druhou možnost. Ukazováček připravený stisknout levý tlačítko, aby mohl nechat splynout kurzor a magickou ikonku, co tě navždycky vymaže z Říše divů. Nebude to bolet, bude to rychlý, jako když strhneš náplast. Nanosekunda. Nepatrně, v měřítku vesmíru naprosto zanedbatelnej zvuk kliknutí.

Přední kamera tvého notebooku se trochu zamlží, to tvůj zrychlený dech. Chceme ti říct, ať už to neprodlužuješ, ale pak už je jenom tma. Ticho, to kliknutí jsme ani nepostřehli. Tma a ticho. A další, ze série Alenek, je pryč.

Anna Pohlová

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

Pompeii

Last summer, when I went on holiday to Italy one of our numerous trips included visiting Pompeii. Of course, I had heard of Pompeii many times before and I knew the city had been destroyed by the volcano eruption about two thousand years ago, but I had no idea what made it so special that millions of tourists from all over the world decided to visit this place every year.

After waiting in the queue for what felt like an eternity, we finally walked through the entrance gate where our guide was already waiting for us. She started telling us about the fascinating history of the city and led us along a tall wall which probably used to serve as a rampart. Then, we walked under an arcade and the next minute I found myself standing in the middle of what remained of the ancient city. While most of the ruins standing on both sides of the street hardly resembled any modern buildings, some of them were surprisingly well kept and preserved. The roofs, windows

and doors were missing and were generally damaged, but you could still see the shape of the buildings as well as the position of each room. It was not hard to imagine the Romans shopping food at the local market, relaxing in the baths or coming for water to the public fountains...I could have easily gone back in time. As I walked through the endless maze of narrow streets I realized the city was so much bigger than I had thought. The sun was burning my skin unmercifully and I had to wipe the sweat off my forehead every few minutes. I tried to focus on what our guide was telling about the eruption, which only made the heat around us feel even more intense. When Vesuvius erupted, the hot ash covered the entire city. Thousands of people were killed when the buildings collapsed or were poisoned by the pyroclastic flow...Everything looked the same way it was left when the unexpected disaster arrived - the life suddenly froze in time, the hustle of the city just stopped.

One minute, people were carelessly chatting or working and the next, everything was gone forever. The ruins had been buried for hundreds of years under the thick layers of ash that had protected the town against the elements, the city had been sleeping in safety under the blanket of ash. Ironically, the volcano eruption saved Pompeii. The place looked as if it got stuck in time somehow. It became a different world where time has stopped, completely untouched by the present. While I was admiring the intriguing frescoes enchanted by the accuracy with which the Romans were able to depict portraits, animals or entire stories, I heard people chatting, speaking languages I could not understand. And yet I felt something that reminded me of the tragedy that had happened there. Despite being surrounded by crowds of tourists who were elbowing their way around me, I couldn't not notice the overwhelming loneliness that invisibly engulfed the entire place. The city may have been

saved, preserved, but the life sure was not. The eruption and the ash had taken the life out of this city, the most precious thing of all. When the poisonous smoke arrived, everything alive stopped breathing all at once and this place died. I felt a sudden dizziness coming from the heat that has been silently creeping through the streets, making everyone around tired and stupid. I could smell smoke in the air. Our guide made a joke pointing out the irony that we probably feel just like the Romans two thousand years ago when they looked up and saw the giant clouds of smoke over Vesuvius rising in the background. This gave me goosebumps even though I knew there was nothing to be afraid of and I was just being silly as usual - a huge blaze had broken out at Vesuvius a few days ago but the firefighters were getting it under control now.

autor článku:
TEREZA KOLKOVÁ

Tři adventní tipy, kam vyrazit na výlet

1) Advent v Solné komoře

Adventní trhy v okolí solných jezer na pozadí s vysokými horami, nádherná pro nasátí vánoční atmosféry. U jezera Traunsee v městečku Gmunden se trhy konají na jezerním náměstí s kotvištěm nejstaršího uhelného parníku. Nedaleko se nachází vodní zámek Ort, v jehož prostorách předvádějí místní svoje tradiční výrobky i umělecké kousky. Co třeba takový model zámku celý z perníku. Na hladině jezera je k vidění i plovoucí betlém a další jiné atrakce. Lázeňské město Bad Ischl okouzlí krásnou a vkusnou

výzdobou. Srdcem trhů je lázeňský dům Trinkhalle. Milovníci sportu nazývají brusle a vyrazí na náměstí, kde je připravené kluziště. Známa je také cukrárna Zauner, oblíbené místo posezení France Josefa a Sisi, kteří si město zamilovali. Za návštěvu také stojí císařská vila, plná loveckých trofejí Františka Josefa. Nejkrásnější trhy se konají ve vesničce Strobl u jezera Wolfgangsee. Trhy jsou ve znamení myslivosti. Návštěvník může ochutnat jelení salám či klobásku a kromě toho si prohlédit jelena přezkujícího v ohradě mezi stánky.

Jezero křižují výletní parníky, které odvezou turisty do největšího městečka oblasti – St. Wolfgang a nebo do vesnice St. Gilgen. Všude panuje čilý ruch adventních trhů, voní svařené víno a „Bosna“ – místní specialita, bílá klobása v opečené housce doplněná hořčicí, cibulkou a kari.

2) Advent v oběti středověkých městeček

Německá středověká městečka v Bavorsku a Bádensko-Württembersku působí pohádkově. Městečko Dinkelsbuhl je plné malebných

barevných domečků, které jsou chráněny starověkými hradbami. Trhy se konají ve Špitálském dvoře a jsou velmi působivé, roku 2014 obsadil Dinkelsbuhl první místo mezi německými adventními městy. Další zastávkou může být město Schwabisch hall. První osadu na tomto místě založili Kelty za účelem těžby soli. Středem města protéká řeka, která je lemována hrázdlenými domky. Zajímavý je také chrám sv. Michaela u jehož schodů začínají trhy a táhnou se celým městem.

foto: Alena Tylšová, Plovoucí jesličky na řece Traunsee

foto: Alena Tylšová, Trhy v Schwabisch hall

foto: Alena Tylšová, Německé Bratwurst a jiné speciality

Ve městě Rothenburg se každý rok koná legendární vánoční trh Reiterlesmarkt s tradicí více než 500 let. Při nakupování a ochutnávání místních specialit návštěvník prochází krivolakými uličkami, mezi hrázdlenými domky středověkého a renesančního města. Celé město je obklopeno hradbami s mohutnými branami

a barbakánem. Nádherná je místní radnice. V Rothenburgu také vznikla „vánoční značka“ Kathe Wohlfahrt, která prodává všemožné vánoční zboží (ale pozor někdy nemusí být zrovna vkusné!) Za živými jesličkami a cestou betlémů se jedeme podívat do Nordlingenu, dalšího pěkného středověkého města

s barevnými domky a veselými adventními trhy na hlavních ulicích. Celé město si může zvědavý turista prohlédnout z kostelní věže a nebo z věžiček na hradbách, kterými je město obehnané. Místní specialitou je karamelové pivo.

3) Advent v pohorí Harz

Pohoří čarodějnic, které se slétávaly na skalách Brocken dělila desetiletí železná opona na Dolní a Horní Hartz, ale i přes to si ponechalo svoji krásnou a někdy i divokou tvář. Ve městě, které proslulo výrobou kukačkových hodin, Gernrode jsou k vidění ty největší kukačky na světě (vysoké 14m a zapsané do Guinnessovy knihy rekordů). Obrovská adventní kalendář navštívíme ve městě Quedlinburg, nachází se na náměstí a tvoří ho 24 domů, kdy každý dům představuje jedno okénko. Vánoční trhy probíhají ve dvorech hrázdlených domků a každý dvůr má jiné téma. Město je perlou středověké architektury, díky svým 1 300 hrázdleným

domům a hradním návrším s kostelem bylo zapsáno na seznam UNESCO. Dominantou měst čarodějnic – Wernigerode - je hrad vysoko nad městem působící poněkud strašidelně. V srdci města je ale příjemnější, na adventním trhu na náměstí s podivuhodnou renesanční radnicí může turista ochutnat místní speciality, například svařáky míchané s ovocem. Město Goslar se může pyšnit krásnou gotickou radnicí, četnými kostely a Císařským domem. Na náměstí se koná adventní trh skládající se z 60 chalup, obřího adventního kalendáře a mini vánočního lesa – 36 rozzářených vánočních stromků. Goslar v minulosti proslul těžbou cinu, cinové figurka a spousta informací o těžbě je k vidění v Muzeu cinu.

autor článku:
ALENA TYLŠOVÁ

